

Romeinen 8:34

Wie is het die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt"

Jezus 1 gestorven 2 opgestaan 3 opgevaren

Gemeente, aanstaande belijdende leden,

Elf keer een ja-woord. Elf keer openbare geloofsbelijdenis in deze dienst. Wat zeggen jullie daarmee? Misschien dat jezelf of dat anderen zouden zeggen, nou dat elf jongeren belijden: wij willen de HEERE dienen. De Heere Jezus volgen. Leven voor God. En dat is waar. Dat is wezenlijk bij het belijdenis doen. We zouden willen dat u en jullie dat allemaal zouden uitspreken. Wij willen de HEERE dienen.

En toch: is daarmee alles gezegd? Belijdenis doen is zeggen: ik wil de Heere dienen. Is daarmee alles gezegd? Nee, toch niet. Want, zeker weten, dat zouden de farizeeers ook zeggen. De farizeeën uit de Evangelien waren mensen van wie zeker gold: zij wilden de HEERE dienen. Maar we hopen en vertrouwen van harte dat hier vooraan niet elf farizeeers zitten. Dat zou niet best zijn. Want uiteindelijk waren en zijn er geen grote vijanden van Christus dan de farizeeers.

Blijkbaar gaat het dus om nog iets diepers. Als je zegt: ik wil de HEERE dienen. Gaat het erom: wat zit daarachter? Waar komt dat uit op? Wat is de bron daarvan? Want de wil om de HEERE te dienen heeft alleen waarde, is alleen God behaaglijk als die opkomt uit die ene bron. Die straks in de eerste belijdenisvraag genoemd wordt: dat jullie, op grond van de Bijbel, de zaligheid zoeken buiten jezelf in Jezus Christus.

Om Hem gaat het. Alleen vanuit Hem kan het. En over Hem gaat het in onze tekst. Romeinen 8:34. Daarin gaat het niet over belijdeniscatechisanten, niet over gelovigen, maar over Jezus Christus. Dat Hij is gestorven, is opgestaan, zit aan Gods rechterhand en voor ons bidt. Dus vier dingen worden van de Heere Jezus gezegd. En van deze Jezus belijden jullie straks: in Hem zoek ik mijn zaligheid. En omdat ik Hem mijn zaligheid zoeken en vinden mag verlang ik de HEERE te dienen.

1 gestorven

Het eerste dat van Jezus wordt beleden: dat Hij is gestorven. Dat is antwoord op dat eerste deel van de tekst. Wie is het die verdoemt? Dat klinkt nogal. Verdoemen. Veroordelen. Nee, geen veroordelen. Want het woord geeft aan: mega-veroordeling. Het woord ziet op de eeuwige straf. Wie is het die ons zal verdoemen? Voor eeuwig vonnissen en straffen? Is dat een reële kwestie dan? Zijn er dan instanties die dat zouden kunnen en willen? Jazeker. De wet heeft het in zich om ons te

verdoemen. Vervloekt is ieder die niet blijft in het boek der wet om te doen al wat daarin geschreven is. De wet doet niet anders dan verdoemen: vonnis vellen. En de zonde geeft er de wet alle aanleiding voor. Elke zonde geeft de wet een reden in handen om te zeggen, te eisen: veroordelen die mens. En zonden die heb ik, doe ik, ben ik in overvloed. En de duivel vindt het prachtig. Die is erop uit. Die wil niet liever en ziet niet liever dan dat zondaren verdoemd worden en hij ze bij zich krijgt in de rampzaligheid. Dus ja, genoeg instanties, genoeg machten die willen verdoemen. De generaal van de wet, de beul van de duivel, de soldaten van mijn zonden ze vallen op me aan. Je staat met je rug tegen de muur. Waarmee zul je ze weggagen? Met goede voornemens? Met zeggen dat het zo erg niet is? Met proberen je te verontschuldigen? Dat zijn papieren zwaarden die afbreken en niks voorstellen. Je staat met je rug tegen de muur. Van voren, opzij links en opzij rechts: wet, duivel, zonden. En tegen muur van het laatste oordeel sta ik klem. Wat doe je dan? Juist: roepen: Help, Heere Jezus, genade. Genade, Heiland, help!

Dat is het. Dat belijdt je straks: je zoekt de zaligheid buiten jezelf in Jezus Christus. Dat is de rode draad door je leven geworden. Eens voor het eerst en steeds weer. Zo Gij in het recht wilt treden en gadeslaan onze ongerechtigheden, wie zal dan bestaan. Maar neen daar is vergeving. In Christus Jezus. En wat je elke dag persoonlijk doet, doe je vandaag in de gemeente. Uitspreken dat je de zaligheid zoekt in Jezus Christus.

Jezus Christus, Die gestorven is. Jezus Christus, Die gestoven is, we herinneren ons de catechismus: Jezus is gestorven omdat vanwege de gerechtigheid van God alleen door Zijn dood voor onze zonden kon worden betaald. Jezus liet Zich klemzetten, met Zijn rug tegen de muur, tegen de kruisbalk: de wet kwam op Hem af, de duivel brieste, de zonden besprongen Hem en lagen op Hem. Maar Hij volbracht. Hij droeg de straf. Hij volbracht de wet, Hij zondigde nooit, Hij overwon de duivel, gehoorzaam tot de dood. En zo stierf Hij. Hij werd verdoemd. Veroordeeld. En toen Jezus stierf, toen was de duivel afgezet. Toen was de wet vervuld. Toen was de zonde verzoend. Die belagers die mij met de rug tegen de muur zetten: de zonde die is weg, verzoend. De duivel is afgezet, heeft geen rechten meer. De wet is tevredengesteld, heeft niets meer te eisen of te straffen. Wie is er nu nog die mij verdoemt? Niemand! Niemand! De duivel mag niet meer, de zondeschuld is er niet meer, de wet wil niet meer. Niemand zal mij verdoemen. Verlost! Gered! Voor eeuwig vrij, voor eeuwig bevrijd. Vergeving, vrede met God! Dat is rijk.

En we leggen het voor ieder neer. Kent u, ken jij deze Jezus? Zoek je je zaligheid al in Hem? Het is één van beiden: de zaligheid in Hem zoeken en gered zijn. Of dat niet doen en eeuwig door de duivel, de wet, de zonden geslagen worden. Straks met je rug tegen de muur staan in het oordeel en geen kant op kunnen en meegevoerd worden door de wet, de duivel en je zonden.

Jullie ja-woord is de belijdenis: ik zoek de zaligheid buiten mezelf in Jezus Christus. Niemand zal me ooit nog verdoemen. Verlost. Gered. Vrijgesproken! Soms jubel je het, soms zing je het, soms wordt die jubel verstikt, gewurgd haast. Wie ben ik, zoveel zonden, zoveel zwakten, zoveel schuld. Maar juist dan, juist dan: vluchten en de zaligheid zoeken buiten jezelf in Hem. De aanvechting is het middel waardoor de Heere je nog des te meer wilt laten zoeken buiten jezelf.

Isaac da Costa dichtte: in het kruis zal 'k eeuwig roemen en geen wet zal mij verdoemen Jezus droeg de vloek voor mij, 'k ben van schuld en zonden vrij. Dat is geloof. En dat is geen geloof dat zegt: dat weet ik nu wel. Dat hoef ik nu niet meer altijd te horen, want dat is nu gewoon zo en dat weet ik. Nee, 't is juist je liefste wens dat steeds weer te horen. 't Is je dagelijkse noodzaak dat steeds weer te horen. Levend en gezond geloof verlangt steeds weer van deze Jezus te horen. Hoe levend en gezond is het geloof als je vorig jaar belijdenis deed, twee jaar of langer, veel langer geleden?

2 opgestaan

Je kunt zeggen: dat klinkt niet zo vernieuwend, niet zo origineel. Dat Jezus is gestorven, opgestaan, aan Gods rechterhand zit, leeft om te bidden. Dat doet in elk geval denken aan de 12 artikelen. De geloofsbelijdenis die de kerk elke zondagavond belijdt. Dat staat ook eigenlijk heel gewoon in de Bijbel. Ja, dat is het: belijdenis doen is belijden van Jezus wat er in de Bijbel staat, wat de belijdenissen van de Kerk uitspreken, wat de Kerk belijdt. Ja, belijden is ook letterlijk: hetzelfde zeggen als. Het eens zijn met wat de Bijbel zegt, de kerk in zijn belijdenissen zegt. Dus heel fundamenteel is: we geloven niet iets wat we zelf bedacht hebben, wat wij vinden of zoals wij het aanvoelen. Want wat wij vinden en aanvoelen dat is een misvormd beeld. Zo'n ruwe klomp steen. Lijkt nergens op. Maar catechisatie is, belijdeniscatechisatie is dat wij ons twee seizoenen verdiepen in de Bijbel en de belijdenissen van de kerk. En dan wordt die klomp met steen afgevijld, bijgebeiteld, omgevormd, stukken afgehakt, omgebogen. Zodat het een beeld wordt zoals de Bijbel het tekent, zoals God Zich heeft geopenbaard. En dat gaat levenslang door. Bijbelonderzoek is de beitel die je eigen gedachten bijvormt, omvormt. Want wat ik denk, ik vind, dat is altijd weer

misvorming van hoe het echt is. Oefenen in de Bijbel, in de belijdenissen van de kerk en je mening en gevoel laten bijvullen door God Zelf.

Ja, kun je denken, maar wordt het dan niet een verstandelijk iets? Instemmen met de waarheid alleen. Nou, niet als we onze tekst lezen.

Wat meer is, Die ook opgewekt is. We gaan in gedachten naar een gezin in Amerika in vroeger eeuwen. Dat door armoede wordt geteisterd. Eén van de broers besluit erop uit te gaan. Er gaan geruchten dat er in de Rocky Mountains goud te vinden is. En hij onderneemt de reis en gaat in de mijn goud delven. Hij laat zich omlaag zakken en graaft en zwoegt en vindt goud. Een heleboel. Royaal genoeg voor het hele gezin om van te kunnen bestaan. En dan, op weg de mijn uit, gebeurt het, hij valt, stort neer en daar ligt hij. Met het goud in zijn armen, maar gestorven, omgekomen. De schat is er, ligt in zijn armen, maar hij kan hem niet bij zijn broers gaan brengen.

Christus is het Die gestorven is. En in Zijn dood de schat verworven heeft. De schat van de gerechtigheid. Van de vrede met God en de vergeving van zonden. Leven in eeuwigheid. Eeuwige erfenis. Leven onder de gunst van God. Maar: als Jezus in de dood gebleven was, dan lag die schat daar. Bij het kruis. En: dan zouden we die zelf moeten gaan halen. Dat zou die familie zeker doen. Als ze zouden horen dat hun broer daar omgekomen was met die schat in zijn armen, zouden vast op zoek gaan.

Maar wij zijn zo dwaas. Als die schat daar zou liggen bij het kruis en wij zouden hem op moeten gaan halen: niemand zou ervoor op weg gaan. Zo dwaas. Nooit gemerkt? Wij zoeken de dingen voor de eeuwigheid niet. We zoeken duizend en één andere dingen in ons leven. Waar we voor gaan. We zoeken de dingen van deze wereld en vrede met God, oh ja, dat komt wel een keer. We zoeken eigen gerechtigheden om onszelf wat beter te laten lijken dan we zijn.

Als het toch waar was, dat Christus in het graf lag en dat daar de schat van Zijn volbrachte werk was dan zou er niemand zalig worden. Dood in zonden en misdaden, verkerend onder de overste van de macht der lucht, wandelend in ongerechtigheden en zonden. Maar Jezus is ook opgestaan! Hij zorgt dat ik het hebben wil en ook in bezit krijg. Hij zorgt dat ik de gerechtigheid van Zijn heil aan wil nemen. Dat ik inzie dat ik die nodig heb. Dat ik zonder dat niet voor God bestaan kan, al mijn gerechtigheid ondeugdelijk is. En Hij zorgt dat ik die aan durf nemen. Dat al mijn bezwaren, mijn tegenwerpingen doorbroken worden en dat ik de vrijmoedigheid krijg om het aan te nemen, ook voor mij. Hij zorgt

ervoor dat ik het ook kan. Door het geloof Jezus en al Zijn gerechtigheid de mijne noem en weet.

Ja, zo is dat gegaan, van Hem uit. Elk van jullie elven kijkt er op terug. En je erkent: Jezus zocht mij. Heeft mij levend gemaakt. Ingewonnen. Gij hebt mij gezocht. En: U zoekt me steeds weer, want ik kan het dwalen niet laten. En ook het zoeken van de zaligheid buiten mezelf heeft Hij mij geleerd. En: je weet het zeker: en wilt het iedereen wel zeggen. Daarom kan het voor u, voor jouw ook. Verzet, onwil, geen zin, ongeloof, onverschilligheid, het zijn voor Hem geen barrières. Voor ons wel: je vecht er je op stuk, je krijgt het niet overwonnen. Maar Hij komt en doet het!

3 opgevaren

En Hij is gezeten aan de rechterhand van God. Hij heeft alle macht gekregen in hemel en op aarde. Macht over de Heilige Geest en over al de engelen. En dat is zo rijk! Want levend in en uit Christus word je aangevallen. Ben je in oorlogsgebied. Leef je constant in dreiging van geestelijk terrorisme. Aanslagen. Aanvechtingen om je wanhopig te maken, te laten twijfelen. Verzoekingingen om te zondigen. Verleidingen om ergens op in te gaan. Verdrukkingen om je te laten verloochenen. Aanvallen om je het bidden te laten vergeten en te verstikken. Niet te zeggen hoeveel dreiging er op je is. Alarmfase 4 heel de dag door. En zelf ben je zo zwak, zo blind, zo makkelijk in te palmen en te overwinnen. De catechismus zegt ergens: dat de doodsvijanden niet ophouden ons aan te vallen en dat we zelf zo zwak zijn dat we geen ogenblik staande kunnen blijven. Maar zie: Jezus is aan Gods rechterhand. Hij giet Zijn Geest uit om ons te sterken, en Hij zend Zijn engelen uit om satan tegen te houden en op afstand te houden. Hij zorgt dat je geloof niet eraan gaat. Hij weegt dat zo af: hoeveel hij de duivel toestaat en hoe sterk hij je zelf maakt zodat de duivel je nooit, nooit teug kan pakken en terug zal grijpen. Dat doet Hij zo, dat Hij je oefent in waakzaamheid, in dankbaarheid, in afhankelijkheid, in zelfkennis, in verwachting van Hem. Zo bewaart en bewaakt Hij al de Zijnen. En je leert: als ik het zelf probeer val ik zo weer, als ik Hem om hulp smeek, dan houd Hij me staande of richt Hij me weer op. Hoe meer ik het van mezelf verwacht hoe slechter het gaat, hoe meer ik het van Hem verwacht, hoe rijker het leven is.

Jezus: gestorven, opgestaan, aan Gods rechterhand! Gestorven om wet en zondes Schuld uit te schakelen. Opgestaan om levend te maken en te bekeren. Aan Gods rechterhand om te bewaren en te beschermen. Zo is Hij ons aangeboden in het verbond. Van jongs af aan velen van ons. Deze Jezus: met Hem omringt, achtervolgt God ons. In Hem is de zaligheid: helemaal en volkomen. Ben je schuldig: Jezus is

gestorven. Ben je dwaas en onbekeerd? Jezus is opgestaan. Ben je zwak en vieselijk? Jezus is aan Gods rechterhand. Hoelang ben je Hem al aan het ontlopen? Aan het ontvluchten? Al die jaren opvoeding, zondagsschool, catechisatie, christelijke school, kerkdiensten en nog steeds voor Jezus op de vlucht? Gaat het je/u niet een keer aanklagen dat je nog geen belijdenis hebt gedaan? O, kom tot Hem. De zaligheid in al zijn delen, wat er voor je, wat er in je en met je moet gebeuren is in Hem. Zondaar: Kom tot Hem. Heeft God daar geen recht op? Is Hij het niet waard? De zaligheid zoeken buiten jezelf in Jezus Christus.

En zo, zo belijden: ik verlang de Heere te dienen. Uit dankbaarheid, in afhankelijkheid. Heel je leven. Je ziet wel een heel verschil. De één die belijdenis deed enkele jaren geleden dient de Heere trouw en heilig. En een ander is slordiger gaan leven. Er zijn er zelfs die nauwelijks meer een kerk van binnen zien. Waar hangt dat van af? Van het gebed. Jazeker, van het gebed. Het gebed is de hartslag van het geloof. En als de hartslag bijna stil ligt, is het leven bijna weg, het geloof bijna weg. En als het hart klopt, dan leeft iemand helder en vitaal. Het gebed: op de aannemingsavond hadden we het erover. We verzamelden een paar kernwoorden: verootmoediging, vurig, vertrouwen, oprechtheid, rust, volharding, Gods belofte, Gods gebod. Allemaal kernwoorden over het gebed. Bidt zonder ophouden.

Maar...is dat het laatste en het diepste om ervan te zeggen? Hou vol met bidden en je zult blijven geloven en God blijven dienen? Is dat het laatste? Hangt je geloof aan de draad van je gebedsleven? Zou je daar gelukkig van worden, zekerheid van krijgen? Als het van jouw bidden afhing uiteindelijk? O, ik ben het gebed zo kwijt, vergeten, zo gauw een lege huls, een gedachteloze vorm.

Nog één keer naar onze tekst. Die het heeft over Jezus. Die ook voor ons bidt. Hij bidt voor ons. Voor al de Zijnen. Hij wijst de Vader voortdurend op Zijn volbrachte werk. We horen Hem bidden in Johannes 17: Vader, ik bid niet dat Gij het uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de boze. Bewaar ze in Uw Naam. Bewaar ze in geloof en volharding. Vader, Ik wil dat zij ook zijn zullen waar Ik ben opdat zij de heerlijkheid zien zullen Die Ik bij U heb. Zijn bidden gaat aan ons bidden vooraf. Zijn bidden zorgt ervoor dat de Vader mij weer laat bidden, dat ik weer ga dorsten en verlangen. Zijn bidden zuivert mijn bidden. Reinigt het van lauwheid en traagheid. Zijn bidden verzoent mijn gebrek aan vurigheid. Zijn bidden neemt de dwaze vragen weg en bidt om wat ik echt nodig heb. Zijn bidden gaat door als ik stop met bidden. Als ik vergeet te bidden, als ik niet meer kan bidden. Zo biddeloos, zo ziek, zo dement, zo vergeetachtig. De NGB zegt dan heel

mooi in art 26 Want er is niemand in de hemel of op de aarde die ons liever heeft dan deze Voorbidder.

Mijn geloof, mijn volharding hangt niet aan de zijden draad van mijn gebed, maar aan de gouden ketting van Zijn voorbidding. En je leert hoe langer hoe meer dat je dat nodig hebt. Misschien dat iemand dacht toen hij belijdenis deed: och, bidden, dat kan ik zelf nog wel, bidden dat hou ik wel vol. En dat je later leerde, dieper leerde: och, als er iets is waar ik zo kan dwalen, zo in kan in gebreke blijven, is het wel bidden. Het is maar goed dat mijn geloof en volharding hangt aan de voorbidding van Christus. Letterlijk staat er dat Hij voor ons tussenbeide komt, ertussen springt. Je ziet het voor je. Je bent als een schaap zo zwak. En de duivel als een leeuw is zo dichtbij. Nog even en het is bekeken. Nog even en satan heeft je weer terug. Daar komt, springt Jezus tussenbeide. Vader, bewaar ze. Vader Ik wil dat ze bij Mij zullen zijn. Die ook voor ons bidt.

Ja, ziende op Hem, ziende op Hem zeg ik het Paulus na: Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Amen